

KJELL E. GENBERG

Den mördade i Mölndal

COPYRIGHT © 2007

Kjell E. Genberg

All Rights Reserved.

ISBN 978-91-85635-13-9

GRAFISK FORM: Skyttberg/Widholm

PRODUKTION: W&W Communicate AB

OMSLAGSFOTO: Ingram Publishing

TRYCK: ScandBook, 2007

MBF Bokförlag, Box 141, 161 26 Bromma.

TELEFON: 08-25 64 78. FAX: 08-80 85 95.

www.mbförlag.se

Kapitel ett

FÖRAREN I RADIOBILEN från polismyndigheten i Möln-
dals stad satt på helspänn och kisade i diset som solen ännu
inte lyckats sopa bort. Värmen i fordonet var uppskruvad
eftersom det hade känts rått och kallt när föraren och hans
kollega satte sig i den. Nu svettades båda i sina läderjack-
or. Bilen var en svart fyradörrars Volvo Amazon med vita
stänkskärmar och ordet POLIS i vit blockskrift över dör-
rarna, på bakluckan och huven. Trots att åkdonet var full-
ständigt utrustat med röda lyktor, sökarljus och orangefär-
gat flashlight var inte uttryckningsljusen påslagna.

De hade lämnat huvudleden. Fem år tillbaka hette den
Riksväg 2. Det året infördes Europavägsnummer i Sverige
och vägen kom att kallas E6. Här gick också gamla Riks-
väg 6 som döptes om till E3. För att slippa förvirringen
kallade folk alltsammans för Oslovägen. Poliserna körde
av den i höjd med Stretered och kom in på den mindre
väg som skulle leda dem till adressen i Lindome.

”Jag hoppas att dimman lättar snart”, sa extra polisman
Kurt Jonsson och kramade hårt om ratten. Han var så
spänd att huden på den kraftige mannens tjurnacke blivit
alldeles röd. ”Annars kör jag kanske vilse.”

”Ta det du lugnt”, sa hans kollega Birger Fagered. Han
var polisman och tillhörde därmed det fotfolk som kommit
in i ordinarie befodringsgång. För hans del hade det gått
fyra år sedan han lämnade polisskolan. Än hade Jonsson år
kvar innan han blev av med det där förargliga ”extra” fram-
för polistiteln. ”Vi vet ju inte vad det är vi ska till. Den som
ringde lät tydligen väldigt osäker på vad som hänt.”

”Han på samband sa att det pratades om blod.”

”Det ska du inte hänga upp dig på”, svarade Fagered med den erfarnes hela tvärsäkerhet. ”Folk tar miste på det mesta. Jag ger mig fan på att de har sett målarfärg eller lingonsylt.”

”Jag hoppas du har rätt”, sa Jonsson.

”Vi får ta det som det kommer.” Fagered vevade ner rutan på sin sida och tände en cigarett. ”Det verkar som om dimman börjar lätta nu.”

Omgivningen syntes allt tydligare och markerna med dess gamla lador och skogsranden längre bort fick skarpare konturer. Jonsson saktade in. Lite längre fram delades grusvägen.

”Kör åt höger”, sa Fagered. ”Nu är vi nästan framme.”

”Du kan de här trakterna?”

”Borde väl det. Jag kommer härifrån.”

”Det hörs inte”, sa Jonsson.

”Till och med vi gamla danskar kan lära oss svenska”, svarade Birger. ”Fast jag har inte glömt bardomens idiom. Så det blir väl jag som får sköta pratandet. Du som kommer norrifrån lär inte begripa mycket när urbefolkningen öppnar truten.”

Jonsson kom från Strömstad i Bohuslän och borde därmed vara lika norsk som Fagered var dansk, i synnerhet som Lindome, Hallands nordligaste socken, blev svensk redan 1645. Invånarna räknade sig mer som hallänningar än som boende i Västergötland. Nu var Lindome en egen kommun – lantkommun sa man i Mölndal vars polisdistrikt stället tillhörde – men om ryktena talade sant skulle kommunen snart tillhöra Mölndals stad. Förberedelserna för detta var redan inledda.

Lindome hade förresten inte alltid hetat så. Det riktigt gamla namnet var Ljunghem, platsen där det finns ljung, och det var inte heller någon osanning. Men det fanns de som hävdade att namnet var en dativform och att Lindome betydde "vid lindarna", precis som Dalom betyder "i dalarna" och Skogum "vid skogen".

Radiobilen passerade grå bondgårdar som hukade under skogsbrynen. Jonsson bromsade in och styrde närmare vänstra diket för att låta en häst med flakvagn klara av mötet. Sedan ökade han farten igen och körde fram mot en kurva där skogen närmade sig vägen från båda håll. På ena sidan var granarna mörkgröna, på den andra var det ljusare lövträd vars grenar nästan nådde fram till bilen.

"Där är det", sa Birger Fagered och pekade.

Från grusvägen gick en mindre väg, inte stort mer än ett par hjulspår, in mot höger. Den fortsatte femtio meter mellan granar med avskavd bark och slutade på en gårdsplan. Framför ett hus som en gång varit rödmålat men där färgen nu åldrats till att bli nästan svartgrå stod tre personer. En bandhund vid sin koja började skälla vilt när bilen stannade. Hundens svans viftade frenetiskt.

"Hur var det här då?" sa Fagered och såg uppfordrande på trion.

Fram mot honom klev en man i rutig skjorta, slokhatt och blå hängselbyxor. Byxorna var nerstoppade i ett par svarta stövlar. De andra två var kvinnor, en i femtioårsåldern och jämnårig med mannen och den andra cirka sjutton arton år, riktigt vacker, konstaterade polisman Fagered, trots att hon hade tagit på sig en bylsig gråblå vindtygsjacka där Algotsmärket var nästan borttvättat. Den äldre kvinnan var plattbröstad och hade stripigt hår som börjat

gråna en aning. Över det hade hon en brun basker. Under till bar både hon och flickan slitna träningsoverallbyxor och träskor.

”Jag tror att det hänt nåt med Johanna”, sa mannen.

”Och ni heter?”

”Nej men... känner du inte igen mig, Birger?” Mannen lät nästan förnärmad. ”Du sprang hos oss och köpte mjölk flera gånger i veckan när du var liten.”

Fagered tappade sitt officiella ansiktsuttryck.

”Är det farbror Ante?”

”Javisst.”

”Jag borde nog ha känt igen dig. Då måste du vara Kristina.” Kvinnan nickade och han vände blicken mot flickan. ”Men dig har jag aldrig sett förr.”

Flickan neg blygt, troligen mer mot uniformen än mot den unge mannen som bar den.

”Hon heter Nille”, sa Ante Lindholm. ”Hon kom till oss som sommarbarn efter att du flyttat. Sen dog hennes mor och vi lyckades adoptera henne. Så nu heter hon också Lindholm.”

”Ni är på fel sida centralorten”, sa Birger Fagered. ”Vad gör ni här?”

”Vi sålde gården för fem år sen. Det blev för mycket med så många mjölkkor och så mycket mark. Man blir ju inte yngre. Vi bor i granngården på andra sidan dungen.” Ante pekade mot ett tätt bestånd av blandskog. ”Nu är jag inte bonde på heltid längre, utan möbelsnickare. Fast sjukskriften... ryggen, förstår du.”

”Var det du... ni... som ringde polisen?” Birgers blick gled över alla tre och han fick nickar som svar på frågan. ”Vad är det som ni tror har hänt?”

Möbelsnickare Lindholm såg ut att bli gråare i ansiktet. Hunden hade slutat skälla.

”Vi brukar titta till Johanna Svedberg ett par gånger i veckan. Hon har varit sjuklig på sistone, sockersjukan har blivit värre och satt sig på synen. Om det behövs så handlar vi och jag brukar hugga ved åt henne.” Ante nickade bort mot vedboden som låg bakom hundkojan. Utanför den stod en sågbock. ”Nille brukar hjälpa henne med städningen och Kristina ser till att trädgårdslanden inte växer igen.”

Kom till saken, tänkte Fagered, men han sa inget. Än så länge hade han inte tagit fram anteckningsboken. Det de sagt var inte mer omfattande än att han skulle komma ihåg det i alla fall. Den här mannen var lik så många andra han träffat på i jobbet. Vålvillig men väldigt episk när det gällde att berätta någonting. Man fick vara tacksam att han inte börjat med att de gått i söndagsskolan tillsammans.

”Hon skulle ha kommit till oss i går kväll, men kom aldrig”, fortsatte Ante. ”Vi tänkte att hon kommer väl i dag, men så gjorde hon inte det heller. Då bestämde vi oss för att gå hit i stället.”

Fagered såg på armbandsklockan. Arton minuter över nio. Nå, det var inte så konstigt. Han visste av egen erfarenhet att härute var människorna morgontidiga.

”Vi hade just klivit in när vi såg blodet.”

”Det är alltså blod därinne?”

”Ja, på både väggar och golv i köket. Jag ska visa.” Han började gå mot trappan med hustru och fosterbarn i släptåg. Fagered lade handen på hans axel och hejdade honom. ”Ska jag inte visa?”

”Är kvinnan... Johanna därinne?”

”Vi såg inte till henne nånstans.”

”Vänta här!” Fagered gjorde en gest till Kurt Jonsson att följa med.

Jonsson hade stått och studerat huset. Det var opropor­tionerlig smalt, tyckte han, och det verkade vara gaveln som vette mot gårdsplanen. På ena sidan om den lite utbyggda förstugan, dit trappans fyra steg ledde, fanns ett fönster. Bakom rutan skymtade blommiga gardiner. Fasadens mörka bräder kontrasterade mot fönsterkarmarna som målats vita ganska nyligen. På övervåningen fanns också ett fönster, men där såg han inga gardiner. Ytterdörren stod på glänt.

”Var dörren öppen när ni kom?” undrade Fagered.

”Nej, då var den stängd. Inte låst, för låser gör vi nästan aldrig häromkring.” Birger Fagered puttade till dörren med armbågen för att den skulle öppnas helt. ”Men... vänta lite... det kan vara farligt. Det är någon därinne!”

”Vad?”

”Ja, en karl verkar det som.”

”Varför sa du inte det från början?”

”Jag hann ju aldrig komma så långt”, sa Ante Lindholm olyckligt. ”Jag hade allt tänkt berätta det också. Eller hur, Kristina?”

Kvinnan nickade tyst och allvarligt.

Fagered och Jonsson drog sina pistoler innan de försiktigt klev över farstutröskeln. I den lilla förstugan stod ett par stövlar och fyra slitna träskor på den buckliga korkmatan. På svarvade träpinnar fastskruvade i ena väggen hängde en grå kappa, ett par halsdukar och en kofta. Dörren till köket, till vänster om en trappa till andra våningen, stod öppen och Fagered tog ett steg in. Han hejdade sig genast.

Ante Lindholm hade inte överdrivit. Golvet var fläckat av något mörkbrunt och Fagered tyckte sig se släpår i eländet. Köket hade två fönster, ett mot trädgårdslanden på södra sidan och ett mot gårdsplanen. Under köksfönstret mot gården fanns en diskbänk och på andra sidan den svarta vedspisen stod en slaskhink på golvet under köks-skåpen. Det fanns blod även där.

Han vände sig om och såg att Kurt Jonsson var alldeles blek. Det är säkert jag också, tänkte han, men jag får inte visa hur illa berörd jag är.

”Vi måste kolla övervåningen”, sa han och bet ihop. ”Jag går först.”

Han tog trappsteg efter trappsteg. Det kändes mycket ovanligt att hålla pistolen. Tidigare hade han bara använt den på skjutbanan och nu kom han ihåg att osäkra vapnet. Däruppe fanns ett litet utrymme där det stod en byrå. Över den hängde en tavla som föreställde ett hus. När han såg efter närmare upptäckte han att det var huset han befann sig i, fotograferat från en flygmaskin.

Till vänster fanns en låg dörr som nästan inte syntes eftersom den var målad i likadan mörkgrå färg som väggpanelen. Men det var inte den som de båda polismännen oroligt iakttog. Det fanns en dörr till. Från trappan och fram till den ledde en trasmatta.

”Gå försiktigt”, viskade Fagered. ”Det verkar vara blod på mattan också.”

Han hukade sig och tog mattan mellan två fingrar för att dra den åt sidan. Sedan fyllde han lungorna med luft så mycket han orkade för att lugna ner sig. Dörren var stängd. Försiktigt tryckte han ner handtaget och knuffade till. Dörren for upp.

Rummet såg inte ut att ha varit bebott. Längs ena väggen fanns travar med gamla tidningar. Väggarna var inte tapetserade men det satt en färgglad men flagnande tidningsbild som föreställde kungahuset uppsatt med häftstift på kortväggen vid fönstret. Där fanns inga gardiner, men det låg en hopknölad hög textilier med blommönster på golvet nedanför.

Där satt också en man stödd mot väggen. Han hade dragit upp knäna nästan mot hakan och höll om benen med båda armarna. Händerna var knäppta. Karlen såg inte ut att vara mer än högst trettio år gammal. Han var blek och klädd i urtvättade gamla byxor. På överkroppen satt resterna av en söndersliten nylonskjorta. Fötterna var klädda med svarta tygskor som hade repsula. Det fanns fläckar på sulorna. Munnen rörde sig oavbrutet, men det var omöjligt att höra vad han mumlade.

Han stirrade mot dem men tycktes ändå inte fatta att det var någon som kommit in i rummet. Både Jonsson och Fagered riktade sina vapen mot honom.

”Vem är du?” skrek Fagered.

Mannen rörde sig inte men rösten höjdes en aning.

”Vad är det du säger?”

Plötsligt kunde de båda polismännen fatta orden:

”Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är.”

Mannen upprepade den gamla böneramsan om och om igen.

”Vi måste ta honom med oss”, bestämde Jonsson som tagit fram sina handjärn. ”Sikta du så försöker jag få på honom de här.”

Fagereds hand darrade men inte värre än att han borde träffa på ett så kort avstånd. Kollegan tog tre steg fram till

den sittande mannen, grep honom under ena armhålan och ryckte till. Karlen kom på benen och då gav Jonsson honom en kroppstackling som gjorde att han kved till av smärta och händerna som varit knäppta som i bön lösgjordes. Sedan tog det bara ett par sekunder att få på handbojorna.

”Var finns fru Svedberg?” sa Fagered gällt.

Mannen såg ut att se honom rätt in i ögonen, men blicken var glansigt tom och tycktes se helt andra saker.

”Gud som haver”, sa han. ”Barnen kär...”

De släpade ner honom och sedan satt han i Amazonens baksäte. Fagered tog mikrofonen och kallade på sambandscentralen i Mölndal.

”Det är bäst att du skickar hit krim”, sa han. ”Vi har hittat en stuga full med blod och en galning som läser böner hela tiden. Människan som äger huset har vi inte lokaliserat.”

”Någon kropp?” blev den följdriktiga frågan.

Fagered knep ihop munnen. Allt hade hänt så fruktansvärt hastigt och komprimerat att det var med möda han kom sig för att rapportera och kräva förstärkning. Han stirrade mot huset genom den lortiga vindrutan på polisbilen.

”Ingen kropp”, sa han till sist. ”Men det lär finnas ett eller ett par rum till som vi inte kom in i eftersom vi inte ville klafska i blod.”

”Stanna utanför. Krimmarna brukar inte gilla att annan personal ställer till oreda på en brottsplats”, sa kollegan på samband. ”Spärra av så länge. Hur ser det ut utanför huset?”

”En gårdsplan, några träd, ett uthus och en hundkoja med en jycke som nyss har slutat skälla.”

”Täck in så mycket ni kan. Akta spår... ja, det där kan ni väl. Det kommer folk.”

”Jag skulle tro det. Klart slut.”

Från baksätet där den gripne satt hördes mummel, men det var så otydligt att han inte kunde avgöra om det var samma bön eller någon ny. Han klev ur och stängde förardörren bakom sig. Vi körde för långt fram, tänkte han, om det fanns bilspår här är de förstörda av våra däckmärken.

Jonsson satt på förstutrappans nedersta steg med ansiktet i händerna. Stackars jäkel, tänkte Birger Fagered. Ny från polisskolan, bara ett par veckor på jobbet och så det här. Man får vara glad att han inte kräktes. Så log han lite bittert och inåtvänt. Jag får vara glad att jag inte kräktes.

Familjen Lindholm stod kvar på gårdsplanens grus. Han gick fram till dem.

”Hur är det med din unge medhjälpare egentligen?”
undrade Ante.

”Det ordnar sig nog”, svarade Fagered. ”Han är inte så van vid sånt här. Det är väl ingen av oss.” Han tog fram sitt block. ”Vi måste spärra av här, men det är väl bäst att jag frågar er om vad ni eventuellt sett och hört innan vi gör det. Det kan vara bra att ha något att berätta för kriminalarna när de kommer, och det ska säkert inte dröja länge innan de är här.”

”Men vi har inte sett något och inte hört något heller.”
Ante Lindholm såg på hustrun och styvdottern. ”Allt vi vet talade vi om när du och den andre kom hit.”

”Ja, här har alltid varit lugnt och fridsamt”, sa Kristina.
”Fast... man kunde ju ana att det skulle bli ändring på det.”

”Vad menar du?” sa Fagered och vätte blyertsspetsen på sin penna.

”När de byggde Lindomeanstalten, menar jag”, fortsatte hon. ”Jag känner ingen som ville ha hit en massa bovar. Det är flera som varit rädda de här två senaste åren.”

Birger Fagered stoppade tillbaka blocket och pennan i fickan. Lindomeanstalten kände han till. Det var en öppen anstalt för både män och kvinnor som byggts intill Sagsjön i mitten av 1960-talet.

”Jag tror inte ni behöver vara rädda. Det är inga våldsvverkare som hamnar där.”

”Det vet man aldrig”, svarade hon. ”Om man en gång börjat vandra på den breda vägen är det nog lätt att fortsätta. Och fångar brukar vilja rymma. När de inte har några pengar vet man aldrig vad de tar sig till.”

”Menar du att Johanna Svedberg har pengar undanstoppade?” undrade Fagered.

”Det kan hon inte ha haft. Fattig har hon varit i hela sitt liv och änkepensionen var så knaper att den knappast gjorde livet ljusare. Men det kan ju inte en främmande människa på rymmen veta om.”

”Nej, det är förstås sant.”

”Kan vi gå hem nu?” undrade Nille.

”Var snälla och vänta ett tag till dess kriminalpoliserna kommer. Det står en gammal bänk vid vedboden. Den kan ni sätta er på så länge.”

Han följde med dem dit. Vedboddörren var stängd och det enda som hindrade någon från att gå in var ett plattjärn med håll som trädde över en krökt spik. Allt man behövde göra för att öppna var att lossa träpinnen som satt i spikrundeln. Fagered gjorde det. Två av vedbodens väggar var täckta av travar med kluven ved. På de andra väggarna hängde verktyg och spadar på krokarna och islagna sjutums-

spikar. Boden hade bara jordgolv och mitt på det stod en huggkubbe med en yxa fasthuggen mitt i. Han granskade redskapet utan att röra varken den eller kubben. Så vitt han kunde se i ficklampsskenet var det inget blod på den. Då stängde han dörren igen och satte tillbaka pinnen.

Han kallade till sig Kurt Jonsson och de gick till bilen. Genom fönstret kunde de se hur den underlige mannen satt och vaggade fram och åter i baksätet.

Birger öppnade skuffen. Bland alla attiraljer därinne plockade han fram buntar med röda snören och några gula och röda skyltar med två hål i överkant. På skyltarna fanns en hotfull uppmaning: *Avspärrat jämlikt Rättegångsbalken 27 kap. 15 §. Överträdelse medför straffansvar.* Polisen. De hjälptes åt att trä in snörena i hålen och Fagered var på gång att hänga upp dem när Jonsson hejdade honom.

”Vi behöver backa undan bilen lite”, sa han. ”Jag tror jag gör det först.”

Fagered nickade instämmande. Om bilen kom undan ett par meter kunde de lättare binda avspärrningen runt granstammarna närmast gårdsplanen. De var nästan färdiga då de såg polisbilarna komma blixtrande på landsvägen.

En av bilarna var civil. Ur den klev kriminalkommissarie Denis Bohm. Det var han som kört. Jonsson stelnade till, faktiskt nästan så att det märktes. Han var inte värst förtjust i Bohm. Kommissarien var väl medveten om sin rang och behandlade en extra polisman som luft. Visserligen hade Jonsson aldrig blivit illa behandlad av honom, men att inte bli sedd var nästan ännu värre.

Ut steg också kriminalinspektör Christian Härner. Det var en människa som Kurt Jonsson tyckte bättre om, till och med kände en viss samhörighet med. Han kom från

västra Dalsland och deras dialekter var visserligen inte alldeles lika, men nära nog. Den sjungande dalsländskan lät vänlig oavsett vad som sades. För bara ett par veckor sedan hade de fikat samman och Härner hade inte sagt ett ljud om att Kurt verkade oerfaren.

Den man som steg ur baksätet var okänd för Jonsson. Han var tung i kroppen, var klädd i en smutsbrun kavaj och grå byxor och i stället för skjorta bar han en svart polotröja. Han tog några steg från bilen, satte på sig en par väldiga brillor med hornbågar och stirrade mot huset.

”Vem är det?” sa Kurt Jonsson lågt till Birger Fagered. ”Honom har jag aldrig sett i polishuset.”

”Han heter Holger Persberg, kriminaltekniker från högkvarteret i Göteborg. Vi brukar få låna teknisk personal därifrån. Våra gubbar klarar nog enklare saker som inbrott, men när det är mycket blod med i spelet behövs det folk med gedignare utbildning.”

Persberg vinkade till sig Bohm och pekade på några hjulspår framför avspärningen.

”Nu är det klippt”, suckade Birger. ”Jag sa ju att vi körde för långt.”

Bohm rätade på ryggen, anlade ett bistert ansiktsuttryck och kom fram till dem.

”Var det ni som körde fram så långt?”

Kurt Jonsson kände för att krympa ihop och göra sig liten. Sedan ångrade han sig, sträckte på sig och märkte till sin förvåning att han var lika lång som den kraftige kommissarien.

”Ja, jag körde dit. Sen backade jag för att vi skulle kunna spärra av.”

”Jag ser det. Det fanns ett bilspår där, men nu finns det

inte längre. Era däck har plattat ut och förstört. Lär ni er ingenting på polisskolan nu för tiden?” Sista meningen röt han ut. ”Och vad är det för gubbe som sitter i ert baksäte?”

”Han fanns i huset när vi kom hit. På övervåningen”, förklarade Fagered. ”Vi har försökt prata med honom, men han verkar vara tokig. Han tycker bara att Gud ska vara barnen kär.”

”Vad?”

”Han läser en enda bön oavbrutet. ’Gud som haver barnen kär’, se...”

”Jag har också gått i söndagsskola”, avbröt Dénis Bohm och nu verkade han inte lika arg längre. ”Har han gjort nånting, tror ni?”

”Omöjligt att veta. Men kåken är full med något som åtminstone jag tror är blod”, svarade Fagered. ”Och han fanns därinne.”

Dénis Bohm glodde på dem under tystnad i nästan tjugo sekunder. Sedan ryckte han på axlarna. Det var inte vilken axelryckning som helst, den här förklarade tydligt att han struntade i vad för slutsatser som drogs av djuren i uniform.

”Kör kraken till Mölndal och se till att han hamnar i en cell”, sa han. ”Jag tar hand om honom när jag är färdig här.”

Han vände åter ryggen mot dem. Fagered pekade mot bilen och nu var det Kurt Jonssons tur att rycka på axlarna. De gick dit och Kurt sjönk in bakom ratten. De senast anlända polisbilarna hade parkerat farligt nära diket på vänster sida, mellan träden i den glesa allén. Det var ju tänkbart att det fanns någon skadad i huset och då måste ambulansen kunna ta sig fram.

Kurt stirrade in i backspegeln och lade i rätt växel. Bilen började sakta rulla bakåt. Han bet ihop tänderna och höll krampaktigt om ratten. Med så många åskådare gick det inte an att göra något misstag.

”Stanna!” sa Fagered.

Kurt Jonsson flyttade snabbt blicken från spegeln till vindrutan och såg hur kommissarie Bohm skyndade emot dem. Han vevade ner sidorutan.

”En sak till”, sa Dénis Bohm med ett ögonkast mot den vaggande mannen i baksätet. ”Innan han sätts i cellen ska han kläs av alla kläder. Varenda plagg”,

”Ska han sitta naken?” Orden bara ramlade ur Jonssons mun och han ångrade sig redan innan han talat färdigt. Men Bohm tycktes ta det som en berättigad fråga.

”Nåt ska väl finnas åt honom, Men hans kläder ska ligga i rena påsar i mitt rum när jag kommer tillbaka! Uppfattat?”

”Jes box.”

”Bra. Försvinn nu så jag slipper se er spårförstörare mer.”

Richard Terna var kriminalassistent och hade inte fått åka tillsammans med sina äldre kolleger i den civila bilen. Medan Dénis Bohm och Holger Persberg gick in i huset såg han sig om utanför. Det satt folk på en grovt tillyxad bänk utanför vedboden. De såg ivrigt på honom men han ignorerade dem och gick försiktigt runt kåken. Han bodde inte så fräsigt själv men brädfodringen på det gamla hyreshuset inne i Mölndal var inte så illa åtgången som här. Lite färg på de grånade plankorna skulle sannerligen inte skada.

Terna kunde inte notera någonting speciellt utom möjligen att gräset var högt. Det fanns inga fotspår, knappt någonting som visade att det gått folk här nyligen. Utanför de två köksfönstren på södra sidan fanns välansade trädgårdsland och längre bort hade man odlat potatis. Det fanns lite blast kvar, men de flesta potatisarna verkade vara uppdragna.

Richard Terna stannade vid knuten, såg upp mot himlen och lät den loja västanvinden svalka ansiktet en stund. När han tittade neråt upptäckte han en back full med läskedrycksflaskor invid trappan till husets ingång. Han tog näsduken ur kavajfickan och lyfte upp en av buteljerna. Etiketten förtalade att innehållet var en citronlemonad och att den kom från Bröderna Melins Vattenfabrik i Källered. Till och med telefonnumret stod tryckt – 750011. Han var törstig, det kände han nu, men ställde plikttroget tillbaka flaskan. Ungefär hälften av buteljerna hade andra kapsyler och han tog upp en av dessa. Den drickan hette Ponderosa. Namnet stod i gult mot en röd bakgrund och mitt i allt detta red en cowboy på vit häst redo att dra sin revolver.

Kriminaltekniker Persberg och kommissarie Bohm kom ut på trappan.

”Jo, det är blod från folk”, sa Holger Persberg. ”Jag förprovade.”

”Men Johanna Svedberg är inte där. Det finns inte en käft i hela huset.” Bohm var blek och torkade sig i pannan med skjortärmen. ”Jag har aldrig sett så mycket blod på en brottsplats förr.” Han hejdade sig mitt i detta erkännande och såg ner på Terna. ”Vad står du här och hänger för?”

”Det står en back full med obegagnade läskedrycker

här. Jag vet inte om den har med saken att göra, men den finns här i alla fall.”

De klev ner från trappan och fram till Terna. Bohm lyfte upp en flaska. Kriminalassistenten noterade att han inte hade handskar eller näsduk mellan sina svettiga fingrar och glaset. Men eftersom det var chefen som gjorde det var det väl som det skulle.

”Ponderosa”, sa Dénis Bohm eftertänksamt. ”Så heter visst Bröderna Cartwrights fräsiga signaturmelodi som spelas på elgitarr. Så Cartwrights är alltså fortfarande i ropet i de här trakterna?”

Terna tog mod till sig.

”Melodin heter Bonanza”, rättade han. ”Ponderosa är deras ranch.”

Assistenten fick en sur blick från sin överordnade.

”Ja, ja. Du har förstås tid att glo på dumburken.” Bohm såg sig om och fick syn på Härner som hade förbarmat sig över trion vid vedboden och nu var på väg ut på gårdsplanen. ”Christian, kom hit.”

Kriminalinspektören anlände och förevisades buteljen.

”Vad vet du om läskedrycker?”

”Gott till grogg”, svarade han. ”Jag har pratat med människor som larmade om det här. De vill gå hem. Får jag släppa iväg dem?”

”Har du allt de vet?”

”Här inne.” Han klappade över den innerficka där anteckningsboken var placerad.

”Då så.”

Härner nickade och en halv minut senare hade han med gester gjort klart för Ante, Kristina och Nille Lindholm att de kunde gå hem. Sedan kom han tillbaka. Hol-

ger Persberg hämtade sin kamera, ett block med rutade sidor och ett måttband i bilen och återvände in i huset. Det syntes på honom att han gladdes åt att få arbeta i fred.

”Vet du något om Bröderna Melins Vattenfabrik?”
undrade Bohm.

”Lite”, svarade kriminalinspektör Härner. ”Jag fick höra en del när vi utredde ett inbrott här i krokarna för nåt år sen. De har utkörare som varje vecka åker till sina fasta kunder och lämnar en ny back samtidigt som de tar tillbaka tomglasen. Om ingen är hemma ställer de dit en ny back i alla fall. Sen får de betalt vid nästa leverans eller i ett kuvert som ligger i tombacken.”

Bohm lade pannan i veck och kliade sig samtidigt i håret över höger öra.

”Kan läskedrycksbacken ha något med den här historien att göra, tror du?”

”Knappast”, svarade Härner. ”Jag tror inte att utköraren gjort Johanna illa. Då skulle han inte ha lämnat en ny back dricka.”

”Då skiter vi i den saken.”

Fyra timmar senare förklarade Holger Persberg att han var klar med sitt arbete. Blodansamlingarna i köket och släp-spåren som fanns i dem var nu ordentligt dokumenterade, fotograferade, mätta och inritade på det rutade papperet. Det hade för all del gått sakta, men Persberg var ändå nöjd. När han arbetade på egen hand gjorde han saker och ting efter sitt egna inrutade schema. I innerfickan hade han sin lilla hemlighet – en handskrivna lista på allt som

behövde göras. Då och då tog han fram den och bockade av det han uträttat.

Rummet innanför köket och kvinnans sovrum, inte mycket mer än en alkov, hade inte fläckats med blod. Han hade undersökt dessa utrymmen i alla fall och då tillät han också Bohm och Härner att vara med. De hade inte funnit något av vikt. Hennes säng var omsorgsfullt bäddad. De hade rivit upp sängkläderna men de var fläckfria. Tydligt bytta rätt nyligen. Pottan vid sängens fotända var tömd och sköljd.

Från köket och en bit upp i trappan till övervåningen fanns blodspår. Någon hade trampat omkring i köket och sedan gått upp till andra våningen. Men det var svaga avtryck som blev sämre och sämre ju längre från köksgolvet personen avlägsnat sig.

”Spåren måste komma från mannen som de där två klantarna kört in till Mölndal” sa Bohm.

”Klantarna?” undrade Holger Persberg.

”De körde fram polisbilen så långt att hjulen på den förstörde eventuella andra däckavtryck”, svarade kommissarien. ”Jag såg andra spår i skarven.”

”Det sa du inget om förut. Då måste jag titta på det när vi är klara här uppe.”

De sökte igenom det lilla rummet noga men fann inget som de kunde tycka var av värde. Bohm och Härner hade väntat sig att finna kläder eller annat som tillhörde den konstige man som Fagered och Jonsson berättat om.

”Han kan knappast ha bott här”, suckade Härner.

”Varifrån kommer han måntro?”

”Hur fan ska jag kunna svara på det?” blev det lätt irriterade svaret. ”Jag är bara inspektör, det är du som är kommissarie.”

Persberg lämnade dem. Han tyckte inte om konflikter och det här verkade vara embryot till en sådan. När de två kriminalpoliserna kom ut ur huset stod han redan på knä och granskade spåren efter polisbilen som stått på gården. En bit från honom, lutad mot ett träd, stod kriminalassistent Terna och rökte.

Han blev lite förvånad över att de två som nyss låtit nästan osams pratade och skrattade som om ingenting hänt.

”Jag tror du har rätt, Bohm”, sa Holger Persberg och såg upp mot Bohm och Härner. ”Det finns någonting vid kanten av det här breda spåret. Inte mycket men det går kanske att göra en gipsavgjutning. Vill nån av er hämta prylarna? De ligger i skuffen till bilen vi åkte hit med.”

Bohm ropade till Terna att göra det. Den unge mannen trampade ner sin fimp i gräset vid trädet och strax hade kriminalteknikern det han behövde. Det tog en stund för gipset att stelna men när Persberg lyfte avtrycket och stoppade ner klumpen i en påse tyckte kommissarie Bohm att de gjort sitt för dagen på det här stället.

Persberg okulärbesiktigade kläderna och skorna som låg i bruna papperspåsar inne på kommissarie Dénis Bohms kontor i Mölndals polishus. Han granskade dem noga med hjälp av ett stort förstoringsglas.

”Det finns spår av blod på skosulorna”, sa han till sist. ”Men jag hittar inget på kläderna, utom en del små stänk längst ner på byxorna. Det kan ha hamnat där när han klafsade runt i köket. Men om han skulle ha knivskurit kvinnan borde han ha haft mycket mer på plaggen. Fast...

det är klart, jag måste granska dem noggrannare i labbet inne i stan innan jag kan säga något definitivt.”

Han stoppade ner alltsammans i påsarna igen och såg ut att vilja ge sig av.

”Jag hinner inte köra dig”, beklagade Dénis Bohm. ”Nu måste jag prata med den där dårfinken. Men jag grejar skjuts åt dig. De där anställda i uniform behöver också ha något att göra.”

De gjorde sällskap ner till receptionen och teknikern överlämnades till en bilbesättning som svor på att de hittade in till rätt ställe i Göteborg. När Persberg försvunnit ut begärde kommissarien att mannen i cellen skulle föras till förhörssrum två.

”Säg till Härner att också komma dit”, sa han till receptionisten.

Kommissarien förvånades över hur härjad mannen såg ut. Karlen var klädd i träningsoverall. På baksidan av den stod Mölndalspolisens Sportklubb med vita tryckbokstäver. Det var omöjligt att gissa sig till hans precisa ålder, men den borde finnas i spannet 25 till 35 år. Det mörkbruna håret var tovigt, kinderna fårade och de ljusbruna ögonen var vattniga och flackande. Han hade tunna läppar och den hängande öppna munnen avslöjade gula tänder.

De som tog hand om honom när han kom till polishuset hade tagit hans fingeravtryck och fotograferat honom, så som proceduren föreskrev då någon gripits som misstänkt när ett svårare brott begåtts. Avtrycken hade inte funnits i det lokala registret och grundligare undersökning fanns det inte tid till.

”Vad heter ni och varifrån kommer ni?” frågade Bohm sedan Härner satt sig vid hans sida mitt emot den sportklädde.

Inget svar. Han såg inte ens på dem. Blicken rörde sig längs de kala väggarna men tycktes inte fästas någonstans. Bohm kände irritationen stiga.

”Vi hittade er i ett hus fullt med blod. Husets ägare är försvunnen. Fattar ni att vi måste ta reda på vad som hänt?”

Mannens läppar darrade och han började säga något så lågt att det var omöjligt att uppfatta det.

”Högre!” röt Bohm.

Men karlen mitt emot dem hade slagit dövörat till. Christian Härner reste sig, gick runt och lyssnade intill mannens mun. Sedan såg han upp på kommissarien med förundrad min.

”Vad säger han?”

”Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är.”

”Det här är ju inte klokt”, klagade kommissarie Denis Bohm. ”Vad fan ska vi göra med honom?”

”Dårhuset verkar vara en bra avstjälpningsstation”, sa Härner. ”Vänta... nu säger han något annat. Han lyssnade noga och sedan upprepade han vad mannen sagt. ”Jag vill hem, jag måste få komma hem.”

Bohm lutade sig närmare över bordet.

”Ni ska få komma hem. I sinom tid. Var ligger det där hemmet?”

Plötsligt fick de vattniga ögonen liv. Han lutade sig bakåt och rösten blev hög och gäll.

”Jag vill hem... hem! Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är. Vart jag mig i världen vänder står min lycka i Guds händer.” Sedan klämde han ihop munnen och läpparna blev till ett ännu tunnare streck. ”Nu vill jag hem.”

”Det här går inte”, sa Bohm. ”Vad gör vi?”

”Ger upp”, svarade Härner. ”Åtminstone tills vidare. Han får sova i natt och i mellantiden försöker vi hitta en läkare som begriper sig på såna här människor.”

”Ja, det tycks vara enda alternativet”, instämde Bohm. ”Det är i alla fall dags att göra kväll.”